

Bogdan Malešević – Wikipedia - komplet

OPUS BOGDANA MALEŠEVIĆA staje pod sedam kratica: **SD – BDS – ZP – KTC - ZOM-DAK – BR – KUO**

1. *Sabrana djela* (SD) u 34 knjige

(plus 14 knjiga prijevoda s talijanskog i francuskog).

2. *Biblioteka Dvaju Srdacâ – BDS* - (35 knjiga do 2018.) i druge biblioteke: *Sabrana djela jednog slikara*, likovna biblioteka *DUMA*, *ZOM-DAK Cernik*.

3. Tromjesečni časopis *Zlatno pero – ZP* - (1998. utemeljen – traje do danas – 90 brojeva).

4. Kazalište *Teodrama croatica* (KTC)

5. *Zaklada obitelji Malešević – Devet andeoskih korovâ* (ZOM-DAK) (stalni postav likovnih djela obitelji Malešević u kompleksu muzeja i galerijâ Franjevačkog samostana Cernik kraj Nove Gradiške).

6. Pokret *Bijela ruža – BR* - (Pokret nastao u Sarajevu svibnja 2000. kao *Obitelj Božjeg milosrđa ekumenskog tipa*, preimenovan 2006. u Bijelu Ružu - koji se sastoji od čitatelja *Zlatnog pera* još živih na zemlji ili već na Gozbi Jaganjca (kako autor doživljava Nebo u odnosu na Gozbu vladarâ svijeta).

7. **Dodatci Sabranim djelima iz arhiva (ili iz najnovijeg vremena).**

8. **Kuća umjetničke obitelji (KUO)**, hoće reći kuću četveročlane umjetničke obitelji koja i u sadašnjem stanju (iako su majka Maja i Bogdan još živi) predstavlja živi muzej/galeriju sa 107 likovnih djela po zidovima, s bibliotekama, arhivom, - a uklopljena u pojedine dijelove Šalate povezane s djelovanjem obitelji Malešević i njihovim djelima: Sjemenišna crkva gornja i donja, atelieri umjetnika, galerija Voćarska itd. I ta Šalata povezana s mirogojskim grobljem gdje od grobnice Umjetničke obitelji (GUO) polaze određena putovanja/hodočašća nazvana ORLOVIM LETOVIMA u više europskih smjerova vizionarski naznačenih u djelima Bogdana M., koji je sastavio i Cicerone (Vodič) za ta putovanja.

Bogdan Malešević (Zagreb, 15. svibnja 1959. na dan Bleiburga), hrvatski književnik, urednik knjigâ i časopisa, povjesničar umjetnosti, publicist, prevoditelj, pokretač ekumenskih susreta i utemeljitelj kazališta. Rođen u obitelji umjetnikâ, sin **Duška Maleševića** (1935.- 2008.), akad. slikara, profesora slikarstva na Školi za primjenjenu umjetnost i dizajn i Teorije umjetnosti na Likovnoj akademiji (ALU), te **Maje Dolenčić-Malešević**, poznate akad. slikarice (Duško i Maja su se sreli kod štafelaja na Akademiji likovnih umjetnosti (ALU) u Zagrebu), brat **Tatjane Malešević** (1964.-2017.), - **Tanje**, akad. slikarice.

Osnovnu školu pohađa u zagrebačkom Črnomercu (Ivan Cankar) tijekom koje sa svojom mladom obitelji, malom sestrom, roditeljima, djedom iz Bosne i bakom grko-katolikinjom sa Žumberka, - živi prekrasno djetinjstvo koje će natopiti cijeli njegov književni opus. U djetinjstvu ljetni raspusti u Varaždinu, kod bake **Irme Stolcer - Dolenčić** (sestrične kompozitora **Josipa Stolcera-Slavenskog**, koja je u djetinjstvu ubrizgala jake doze svoje posebne umjetničke i katoličke karizme, - i djeda **Mirka Dolenčića**, porijeklom iz licitarske đurđevačke obitelji (čija majka, **Julijana Šušković** je nosila tajanstveno pl. uz svoje prezime), koji se poslije mature iz Beča vratio u Zlatar - Tata i Majka slikaju i izlažu, Tata piše likovne kritike, utemeljuje časopis LL, uvađa Bogdana u tajnu pisane riječi, majka Maja noseći duboku katoličku tradiciju svojih lozâ, vodi Tanju i Bogdana na nedjeljne mise, poslije grko-katoličkog krštenja na Gornjem gradu, - i s devetom sinovljevom godinom Tata (koji ga tada počinje portretirati načinivši čak *osam dječakovih portreta*) ulazi u dječakov život, povede ga na sportske treninge na Šalatu.

Desetogodišnjak oduševi Tatu svojim slalomima među odraslima na šalatskom ledu, - vrlo brzo otac i sin prodiru u klizački klub, redovito dolaze na treninge, počinju prvenstva, od pionirskih do Zlatne piruete i Europskog u Zagrebu. Tata dječaka nastavlja voditi na ljetne klizačke treninge u Austriju, Graz-Libenau, - gradi kuću s atelierom na Šalati. Godine '73. u Domu sportova Bogdan bljesne, osvoji juniorsko prvenstvo Hrvatske, privlači pažnju u školi gdje je odličan đak i obljubljen. Došavši do praga adolescencije, kao gimnazijalac i junior je prvi u „Jugoslaviji“ (Hrvatska/Slovenija), ali već ima problema i povjerava Tati da želi napustiti klizanje (koje će mu

providnosno dati atletizam, da uzmogne izdržati kasniji rad, patnje i progone - ali se on nije srodio s tom ulogom) i postati književnik. Intelpekt i duh se nameću nad tijelom, za književnost se opredjeljuje u srednjoj školi. Ipak, i dan-danas na zidu ulaznog hodnika Šalatskog klizališta izložene su dvije fotografije budućeg književnika kao klizača: 11-godišnjaka s malom **Sandom Dubravčić** kako drže veliki pehar Medveščaka, a druga kao petnaestgodišnjaka...

Kao šesnaestgodišnjak čita *Anu Karenjinu* i od tuda redom sve pisce i pjesnike (zagrebačka IV. gimnazija, danas Muzej Mimara, u kojoj zarana pokazuje, po riječima **profesorice Nede Rudež**, „zbilja veliku književnu karizmu“), preseljuje se s obitelji na Šalatu, koloniju umjetnika, gdje su roditelji izgradili kuću s atelierom (i gdje će u sobi okrenutoj Sjemenišnoj crkvi Srca Isusova (kojem je obitelj posvetila u djetinjstvu baka Irma) napisati sva svoja djela, osim *Rimskog dnevnika*), pohađa likovne izložbe, piše poeziju (sonet objavljen u *Oku* i pjesma *Interior* koja već otkriva posvećenost svojoj umjetničkoj obitelji), **maturira na temu poezije Tina Ujevića**...kako se sve opisuje u autobiografiji *Povijest duše jednog književnika-apostola* (2012.). Opredjeljuje se za studij povijesti umjetnosti i komparativne književnosti, kojeg upisuje u Zagrebu '78. i za kojeg se pripremio prvim samoinicijativnim putovanjem u Pariz, gdje obilazi galerije i izložbe a u bazilici Sacre Coeur na Montmartreu ima prvi nagovještaj kasnijeg obraćenja. Poslije duhovne krize '79. (koja će ga produbiti glede književnog opusa kojeg započinje, shvaćajući dubinu Zla u suvremenosti: tu se stvara njegova **teodiceja** – majka Maja tada počinje moliti za mladića krunicu, nakon što je sanjala pokojnu baku Irmu Stolcer koja je obitelj posvetila Srcu Isusovu...), - otkriva Claudela, završava studij briljantno, i jedan i drugi, '84., diplomira s radnjom na temu *Navještenja Marijina Paula Claudela*, - odmah ga nastavljaajući postdiplomskim studijem sa specijalnošću suvremenog teatra, obimnom radnjom *Zagrebačko kazalište sedamdesetih i osamdesetih* (od studentskih nemira '68.), koja je pisana u najvećem dijelu '85., a obranjena tek '87. radi putovanja/odsutnosti mentorice, **dr. Maje Hribar-Ožegović**.

Ta radnja, nadopunjena kazališnim esejima objavljenim u ono vrijeme u *Prologu*, *Sceni* i drugdje – ili iz onog vremena neobjavljenima - biti će 2018. spremna za tisak unutar *Sabranih djela* pišćevih pod naslovom *Teatarske kritike i eseji*.

Interesantno je da osamdesete godine koje su za Bogdana njegove dvadesete, predstavljaju period iz kojeg on ostavlja 11 bilježnica *Dnevnika mladića*. Dvadesetogodišnjak, poslije šoka maturalne večere i Pariza, na isteku prve godine studija - suočen sa svojom krizom koja je u prvom redu društvena, počinje voditi dnevnik da bi sebi objasnio želi li – ili ne – nastaviti studij, u vrijeme kada se 1981. počela ukazivati Gospa u Međugorju, bez čega (natprirodnog fenomena poput intervencije s Neba) bi taj maldororovski Student u ljudskom Društvu mogao umrijeti - (i potom – vodeći dnevnik dalje diplomira, upisuje postdiplomski, magistrira i ne upućuje molbu Fakultetu da mu magistarska radnja bude priznata doktoratom – dakla bori se u drugoj polovici osamdesetih s **akademizmom** kao iskušenjem– da bi posljednje rečenice *Dnevnika mladića* ispisao poslije susreta s Ivanom Merzom (koji u ono vrijeme još nije beatificiran) u Bazilici Srca Isusova, kao da je tek tu našao što je tražio nakon dugih nizova nesporazuma. Mladić koji se bori s tamama, adolescent, eto teme buduće *Poetike adolescencije*.

Tada, '85. piše i prva dramska djela, *Bon jour, Monsieur Racine!* i dramtizaciju *Odjela za rak* Solženjicina. '86. časopis *Forum* mu objavljuje opširan esej *O umjetnosti modernog romana*.

Iako mu je ponuđeno da magistarska radnja bude priznata doktoratom napiše li molbu – Malešević odlazi s Fakulteta, uči francuski, i čita, uz Claudela, Péguya i ostale Francuze koji ga vraćaju nutarnjem (mističkom) Katolicitetu – i (**Péguy**) pokazuju mu put prema naprijed *mimo akademizma*.

U ono doba je objavljivao članke u *Vjesniku*, eseje, feljtone u više tjednika i časopisa. Napušta teatar krajem osamdesetih i započinje književnu karijeru objavljivanjem temeljne svoje knjige *Poetike adolescencije* s recenzijama **Dubravka Horvatića** i **dr. Tonka Maroevića** godine '89.

Rat nametnut Hrvatskom narodu inspirira ga za nova djela, pad komunizma i revolucija svijeta na Istoku za *Tajni plamen svijeta* koji je oduševio pjesnika **Zlatka Tomičića**. Cijela obitelj se mobilizirala, otac Duško u jarunskoj baraci s **Franjom Tuđmanom** daje ime HDZ-u, pobijedit će na izborima, ali odbiti više privilegije i od '93. do '96. je „samo“ dopredsjednik grada Zagreba (ta će utemeljivačka epopeja u kasnijim desetljećima HDZ-a biti namjerno totalno izbrisana). Bogdan doživljava povratak istinama vjere u bazilici Srca Isusova ožujka '91. u susretu s Ivanom Merzom. Piše *Crkvu posinjenja*, treći dio esejističke Trilogije velikih promjena,

'94. - koja je inspirirana doživljajem Merčevog duha, - i paralelno objavljuje Merčevu doktorsku radnju *Utjecaj liturgije na francuske pisce od Chateaubrianda do danas* – sa svojim esejom koji je tiskan u *Encyclopaedia Moderna*. Nastoji pokrenuti liturgijsku obnovu Hrvatske književnosti ali je u tome spriječen. Ipak, liturgijska potka i znanje prožet će cijelo njegovo djelo, drame, proze, romane, putopise...

Bogdan se poklopio s Merzom i po poznatoj upotrebi sporta za duhovne ciljeve, jer se koristio i on sportom ulazeći sada u književni Apostolat, gdje je prihvaćena i misao utemeljitelja Opusa Dei: „Badava ti je da si dobar vjernik, ako si loš književnik.“ Bogdan prihvaća Književnost kao polje vladavine Krista Kralja i kao produžetak Evanđelja, kroz vjekove, preko Dantea, do danas. U to je vrijeme primljen u Društvo hrvatskih književnika i staz mu teče kao slobodnom umjetniku.

Tijekom rata u Hrvatskoj kontinuirano objavljuje članke u *Glaskniku HDZ-a* (godine '91. čiji je član redakcije još jedna žrtva-jaganjac, novinar **Ivan Alerić**, zatim **Emil Čić** i još neki), - potom u prvom katoličkom časopisu *Veritasu*. Boravio je tri i pol mjeseca u Centru Aletti u Rimu, kao svojevrсноj školi kršćanske Europe, pišući *Rimski dnevnik* i upoznavajući velike pravoslavne teologe i svetce, uopće riznicu Crkve, što će kasnije prevoditi s talijanskog – upoznavši se s kardinalom, **patrom Tomašom Špidlikom**. Unatoč svega, voditelji C. Aletti ga više nikada neće pozvati u njegov „drugi dom“ ma koliko ga prethodno nazivali „velikim piscem“. Ostat će to jedna duhovna trauma koja će se očitovati u kasnijim djelima, autoru je trebalo nekoliko desetljeća da to shvati (zašto voditelj Centra ne učini ništa da polaznicima predstavi književna djela autora – a skriveno nameće svoje vodstvo i nakane), bivajući predmetom još neodgonetnutog duhovnog nametanja i karijerizma - što će najjasnije kasnije biti pojašnjeno umjetnički 2019. u romanu *Vrhovi cedrova libanonskih* gdje se lik Kristijana Engelsratha, studenta teologije, budućeg svećenika, na studiju u Rimu pojavljuje kao odgovor upravo na spomenute traume književnika Dimitrija..

Poslije boravka u Rimu Malešević objavljuje trotomnu knjigu (kao devet mjeseci prvih petaka i posvete Domovine Srcu Isusovu koje se traži kroz povijest preko srednjovjekovnih samostana u Helfti i drugdje kao tajnu što ju je evanđelist Ivan čuvao do Posljednjih vremena) o duhovnoj Europi čitanju iz pobožnosti Srcu Isusovom s obilatim dnevnicima rata u Hrvatskoj i BiH iz čijeg se labirinta traži izlaz (*Veliko obećanje*), dramu *Orao slomljenih krila*, a gospođa **Mani Gotovac** stavlja na repertoar teatra ITD još nenapisanu *Malu Tereziju*, koju će autor dovršiti odmah '93. i s njome započeti takozvanu *Teodramu croaticu*, čije teoretske temelje razvija nakon čitanja *Teodrame H. Urs von Balthasara* s oduševljenim teatrologom iz Rijeke, drom **Darkom Gašparovićem** – koji je onda na Sveučilištu u Rijeci i Zagrebu o Teodrami predavao (pod kraj života, poslije primljene značajne nagrade, Gašparović će se udaljiti od Bogdana, u *Dubinskom rezu* mu daje pozadinsku ulogu u Hrvatskoj drami).

'95. urednik Moste **Dubravko Horvatić** objavljuje Maleševiću prvu zbirku pripovjedaka *Posljednji sud Marije iz Montpellierea* – napisanu 1990./'91. koju će pjesnik **Danijel Dragojević** dati izvesti na III. programu Hrvatskog radija – pripovijetke prevedene na više jezika i objavljujane u nekoliko časopisa (*Književna Rijeka* – na rumunjskom u časopisu *Vatra* iz Turgu Muresa). Prije toga je u četiri emisije **Danijel Bućan** na istom radiju dao upečatljivo pročitati Maleševićeve eseje o Dostojevskom, Solženjicinu i poljskim piscima u kontekstu Istoka Europe – sve do izvedbe fragmenata iz *Rimskog dnevnika* u režiji **Borisa Hrovata**.

U to vrijeme *Večernji list* objavljuje u nastavcima svakodnevno pišćev feljton *Hrvatska mladost dvadesetog stoljeća*, kao što će 2003. tjednik *Fokus* objavljivati u nastavcima feljton *Merz i Francuska književnost*. Svi članci u novinama i feljtoni u časopisima su izašli u Sabranim djelima skupljeni u knjizi *Članci i feljtoni*.

Godine '95. piše trilogiju *Ljubav i bol*, koja znači početke apostolata Dvaju Srdacâ, a '97. knjigu mističkih iskustava *Otkrivenje Otkrivenja* inspiriranu posljednjom knjigom Biblije, Ivanovim Otkrivenjem. *Ljubav i bol* sa zamašnim brojem stranica počinje od jedne briljantne prezentacije u zagrebačkoj Staroj gradskoj vijećnici '95., gdje se čini da je u središtu mlada djevojka koja je pjevala Ave Mariju, a potom ljeti sredovječna majka, bugojanska prognanica u Korčuli – s kojom autor doživljava «šok prepoznavanja u Srcu Isusovu» – a ustvari to je prostrana i bogata panorama Hrvatske u vrijeme Bljeska i Oluje – koja će se nastaviti međugorskim iskustvom i uroniti u mistiku Otkrivenja kod Majke Božje s Trškog vrha. To će postati, a bilo je i prije, temeljnom temom autorove književnosti. Od '94. piše mjesečne članke-komentare poruka Kraljice mira iz Međugorja, u međugorskom glasilu *Glas mira*, koji će ih objavljivati do '99. s velikim uspjehom među vjerskim pukom koji ih drži najboljima, pa će iz toga nastati još jedna publicistička, iako posve duhovna knjiga: *Međugorje: Trijumf Dvaju Srdacâ*. Međugorjem je inspirirana autobiografska proza *Međugorje: iz tame u Svjetlo*, gdje je prisutna i pišćeva *angelologija*, koju će okruniti izdanjem dvotomne knjige *Anđeli svakodnevlja* (u prijevodu **fra Stanka Pavlovića**, s vlastitim predgovorom)

Od '95. počinju Maleševićeve prezentacije, snimljene na video, koje su po mnogo čemu posebne (danas dostupne na dvadesetak DVD-a i na web stranici - a upravo se od njih radi dokumentarni film Umjetnički film s glumcima **Zijadom Gračićem** kao spikerom i **Vinkom Kraljevićem** kao interpretom fenomena u kući na Šalati). Ipak, '97. nastaje *Biblioteka Dvaju Srdacâ* (s monografijom o *Ani Mariji Marević*) a u travnju '98. tromjesečni časopis *Zlatno pero* (koji traje do danas, do srpnja 2020. izašlo je 90 brojeva) - koji predstavljaju *piščevo životno djelo* i središnju os njegovog života. Prva knjiga Biblioteke izašla je na blagdan Srca Marijina lipnja '97. (kao se opisuje u *Otkrivenju Otkrivenja*, SD), proizašavši iz autorove suradnje s pedijatrom iz Boke kotorske, **dr. Vlatkom Perčinom**, kada i Bogdanova majka Maja hodočasti s njime *na grob Ane-Marije Marović u Veneciju* i slikajući Marovićkin portret koji je danas u kapeli Kotorske katedrale.

U Biblioteci će biti tiskani od samog početka duhovni bestseleri, od *Dnevnika* sestre Faustine Kowalske (prijevod **fra Stanka Pavlovića**, - među ostalim njegovim prijevodima, sve do *Pisma I oca Pija* iz Pietrelcine - koji će postati tijekom vremena središnji oslonac i prijatelj piščev), *Međugorje-misije W. Wayblea* i biografije oca Pija, - do **Kristine Gallagher** (*Žalost, žrtva, Trijumf* - što će biti krilatica ZP-a), *Svjedoka Josipa Tereljca* i *Puteva dijaloga 2 nadbiskupa Frane Franića*. U prvih šest godina izlazi 25 knjiga te Biblioteke a do danas će ih biti ukupno 35 sve do *Pisamâ II oca Pija*.

Ova izdanja su praćena iznimno posjećenim prezentacijama po Hrvatskoj - pa će taj „veličanstveni ali teški apostolat“ kako ga je bio nazvao Splitsko-makarski nadbiskup u miru F. Franić od '98. do 2004. izaći u knjizi *Apostolat* (na 880 stranica).

Linija duhovnosti i društvenog života, od *Velikog obećanja do biblioteke Dvaju Srdacâ, Apostolata i Ekumenskih susreta* - jest pokazala da je autor književnik-teolog/mistik, stvaratelj književne objave, pa su tako od nekih njegovih prijatelja iz crkve, većinom bogoslova i kasnijih svećenika, započela prisvajanja (pri čemu se otimači ponašaju prema *originalu* kao *kopije*) - kasnije sve do otimanja Božjeg milosrđa, - pa i nekih drugih knjiga (*Put Božanske ljubavi sestre Josefe Menéndez,...*). Knjiga *Otkrivenje Otkrivenja*, napisana uglavnom tijekom '97., živo i uzbudljivo prikazuje kako je Gospa Jeruzalemska iznad gradića Krapine pozvala autora Bogdana s još nekoliko djevojaka i mladića iz molitvenog Bratstva Neokaljanog Srca Marijina, da zajedno izrađuju takozvani Dokument dešifracije posljednje knjige Biblije, Ivanovog Otkrivenja...Na 600 stranica ove knjige autor pokazuje kako je u svemu tome primljena s Neba objava utemeljenja *novog časopisa Zlatnog pera i nove biblioteke Dvaju Srdacâ*, pa tako *Otkrivenje Otkrivenja* stoji kronološki između onog „prije“ - i početka niza novog časopisa, biblioteke i drugog dijela Sabranih djela. Taj niz će i dovršiti cjelinu koju autor počinje nazivati Katedralom, ili *Književnom objavom*, čija je vertikala otkrivena upravo tim djelom, a autor u svoj Testament stavlja da vjeruje u Međugorsku objavu Kraljice Mira koja vodi do Velikog znaka na Podbrdu - u objavu grčkoj pravoslavki Vassuli glede Ekumenizma - i u objave Majke Božje ili Gospe Fatimske talijanskom svećeniku don Gobbiju.

Poslije ove ključne '97. - Bogdan će u liturgijskom smislu u *hrvatsku Crkvu uvesti dva ključna blagdana: 1998. biti će u crkvi Svetog Antuna na Svetom Duhu u Zagrebu proslavljen prvi blagdan Božjeg milosrđa, a 1999. prva Oktava Nebeskom ocu s blagdanom Nebeskog oca po objavama mističarki Barbari Rose Centilli*, o čemu autor obilato piše u *Apostolatu*. Inače se u godini Boga Oca '99. preko Zlatnog pera trudio proširiti ovo štovanje i pobožnost u teološkom i liturgijskom smislu, kao *povratak Očevom domu po posvetama Dvama Srcima*. Blagdan Nebeskog oca '99. nije te godine proslavljen samo prvi puta u Hrvatskoj, nego i u svijetu.

Po Božjoj volji dosegnuvši u ono vrijeme značajnu poznatost i popularnost (i zahvaljujući publicističkoj okrenutosti Društvu), na blagdan Božjeg milosrđa svibnja 2000. u Sarajevu Malešević ostvaruje ekumenski susret (dolaze grupe s Balkana i Europe) na temu *Povratak kući Milosrdnog Oca*, gdje s redovnikom iz San Giovanni Rodonda, **don Patrizijem Chocholskim** utemeljuje Pokret Božjeg milosrđa ekumenskog tipa. Iz tog vremena datira prijateljstvo s kardinalom sarajevskim **Vinkom Puljićem**, koji je jedini, - uz **Zdravka Tomca** kasnije, - uvidio dubinu i dalekosežnost ovog događaja. On je vrhunac i Maleševićeve Književnosti i Apostolata ujedno: mistični čin *Gozbe Zaklanoga Jaganjca* na mjestu gdje su padale granate i sakatile djecu bez intervencije onih koji će se odmah potom oformiti kao EZ u Maastrichtu. *Gozba Jaganjca* je Maleševićev Realitet sve do lika Jelene u *Vrhovima cedrova libanonskih* - ona prati njegov opus od pokolja na Tienanmenu do campusa u Hong-Kongu.

Ako se četiri ekumenska susreta u Sarajevu na teme Božjeg milosrđa i ekumenizma (Sabornosti) sažmu do Znakova, onda je Prvi susret predstavljao veliku proslavu Božju i povijesni događaj (ali i *trn u oku* drugih), Drugi je donio već težnju da se autora ponizi i otme mu utemeljiteljstvo, - ali i proslavu preko predstave održane u krcatoj crkvi Svetog Antuna na Bistriku (*Mala Terezija*), - Treći susret je istaknuo lik **vjeroučitelja Brane**

Bošnjaka koji se nudi da vodi Pokret zajednicom iz Sarajeva, - a Četvrti razaranje Pokreta s ljudske ravni, ne i Božje.

Interesantna je 23. knjiga SD-a nazvana *Naše desetljeće* u kojoj je Malešević nanizao 25 poglavlja svojih dnevnika iz ZP-a od 2004. do 2014., nakon Sabora u Križevcima kojeg je organizirao ožujka 2003. Počevši od *Dnevnika iz progonstva* – ti dnevnici u svojoj biti jesu kruženja oko pojma Europe, ili one Europe iz Sarajeva – i one koja se rađa iz Bruxellesa sve dok referendumom iz srpnja 2013. Hrvatska u nju ne uđe, a Papinstvo se podijeli na Benedikta (u pasivi) i Franju (u aktivi).

Do 2003. Malešević organizira sarajevske Susrete, a sve je izašlo u knjizi *Ekumenski susreti – Branislav Bošnjak* (biografija vjeroučitelja iz Mostara koji je u Sarajevu vodio zajednicu Božjeg milosrđa). 2002. u središtu Zagreba pokreće *ekumenski centar Leopold Bogdan Mandić* u Martičevoj ulici koji je tijekom godine stalno aktivan.

Okupiti kršćansku Europu, *dva plućna krila*, oko Sarajeva: to najuspješnije i slavno vrijeme putuje Europom u najrazličitijim aranžmanima, od Moskve, Kijeva i zapadne Ukrajine do Švicarske, Njemačke i Amsterdama koje reportaže *sedam apostolskih europskih putovanja* izlaze 2004. u knjizi *Za sjedinjenu kršćansku Europu*.

Godine 2001. pokreće sa zagrebačkim poznatim profesionalnim glumcima kazalište *Teodramu croaticu, sa sedamnaest nezaboravnih izvedbi predstave Mala Terezija* u Hrvatskoj, Sarajevu, Švicarskoj i Njemačkoj. Nakon Merčeve beatifikacije u Banja Luci lipnja 2003. (za koju prigodu s katoličkom omladinom priprema predstavu *Orao koji opet uzljeće*) – počinje preko anonimnih letaka dijeljenih s porte splitske Gospe od Zdravlja i u nekim novinama (baš u godini kada su kupljeni mediji, kao *Slobodna Dalmacija*) klevetanje Maleševićevog djela. Klevete su usmjerene prema proslavljenim ekumenskim europskim susretima koje je pisac organizirao od ljeta 2002. i one okončavaju prvi dio njegovoga života u kojem je sakupio jednu od većih bibliografija: mnoštvo članakâ, interviewâ po svim novinamâ, tjednicima, časopisima – pa je bilo interesantno to sakupiti u knjizi *Članci i feljtoni* (SD). U vrijeme tkzv. „detudmanizacije“ i sorosovske politike započelo je i tiha eliminacija iz istih novina, tjednika, časopisa koji su njime vrtili do tada. Izvanredni novinar koji je pisao najbolje članke o knjigama B. Maleševića – a koji je '75. bio žrtva političkog nasilja nad intelektualcima – **Baldo Dobrašin** – na početku tog razdoblja je nestao iz javnog života.

Bogdan se sa *svojom publicistikom* javlja u mladim godinama, nizom članaka u kulturnoj rubrici *Vjesnika* (prvi članak 1987. bijaše recenzija na *Postoji li Bog? Hansa Künga*, što je izazvalo reakciju arhitekta **Premerla**: „*Počelo se još za vrijeme komunizma pisati u Vjesniku o Bogu...*“), potom se pojavljivao ili feljtonima (*Hrvatska mladost Dvadesetog stoljeća* u *Večernjaku*, *Merz i francuska književnost* u Hrv. Fokusu) ili pravo tempiranim člancima (*Proročki zamah Međugorja* u *Vjesniku* što je čitao **Alfons Sarrach**), obranom Opusa Dei prigodom dolaska tog pokreta u Hrvatsku (*Hrv. slovo* i *Hrv. Fokus*) ili su ga pak intervjuirali na način da je odjeknulo naširoko (**Andelko Kačunko** u *Mi-u*) – ili je pak pisao redovito nekoliko godina kao početkom devedesetih u *Glasniku HDZ-a*, *Veritasu* i međugorskom *Glasi Mira*...Poseban odsječak publicističke djelatnosti su reakcije na Maleševićeve književne nastupe, kazališne predstave i ekumenske susrete, od *Glasa koncila*, do većine dnevnih novina u Hrvatskoj.

Svojevrsni fenomen je polagano iščeznuće Bogdana iz tih istih medija poslije 2003., da bi se 2020. na njegove nastupe i pojavljivanja osvrtni samo neki portali. Ova *tiha eliminacija* je bila predviđena i kratko definirana rečenicom *Prihvati svoju društvenu smrt* – koju je u svoj arhiv iz jednog Bogdanovog putopisa stavio **nadbiskup Franić** još u samom početku 2002., kao krilaticu koja vrijedi za obojicu, nekad i sada, u vremenu Antikrista koje dolazi. Jasno je pri tome da prihvatanje vlastite društvene smrti – ne znači i smanjivanje svojeg spisateljskog rada, baš obrnuto! Dapače, postoje korisni vidovi napuštanja javnosti – vidjeli smo tijekom tog perioda *tko je tko...*

I baš *taj period* kojeg je autor nazvao *našim desetljećem* (2004. do 2014.) sakupljen je u spomenutoj knjizi (*Naše desetljeće*, SD) koja se sastoji od 25 dnevnika objavljivanih u Zlatnom peru u tom razdoblju, a koji na poseban način pokazuju iščeznuće iz javnosti urednika časopisa koji je bio moćno sredstvo protivljenja europskoj Uniji u ime Europe kršćanskih mistika – s time da će se sve okončati hrvatskim referendumom srpnja 2013. i “odlaskom u mirovinu” Pape Benedikta XVI.

S tim *publicističkim iščeznućem* započinje drugi dio pišćevog života – koji će u prvom redu označiti književnikov odlazak u Fanar (Istanbul) gdje će od carigradskog patrijarha **Bartolomeja I.** primiti *obilati blagoslov za ekumenski rad*. Istovremeno će tada u danteovskom putovanju posjetiti i Goru Atos i špilju na

Patmosu, te napisati svoj prvi pravi, eshatološki roman *Dva Svjedoka*, koji je preveden na njemački jezik poslan u Fanar oduševivši Bartolomeja I. s kojim ostaje u dubokom prijateljstvu.

Ovaj roman je značio prvi dio romaneskne Trilogije (autor je sveukupno napisao čak šest Trilogija, esejističkih, dramskih, proznih) čiji drugi dio je *Cvijet bola* (2009.), a treći *Vrhovi cedrova libanonskih* (2019.). Početak ovih romana zbiva se *nakon svršetka Apostolata Bogdana Maleševića*, - kada se iz pišćeve osobe kreira romaneskni lik *književnika Dimitrija Maleca*, središnji u tri spomenuta romana. Nakon što i hrvatski narod nije poslušao Dimitrijevljevo opiranje ulasku u Uniju – on kreće u stupnjeve progona koji kulminiraju u *Vrhovima cedrova libanonskih* smrću Dimitrijevljeve sestre Jelene i upadanjem u ralje Antikrista koji se demaskira na pozornici od Zagreba do Jeruzalema i Damaska, ili Rima. Progon Dimitrija nije samo politički, on je lišen svojih utemeljiteljskih zasluga i unutar crkve. *Lik mladića Noaha* koji prestaje studirati u kampusu Ber Ševe (Negev u Izraelu) doživjevši prosvjetljenje na putu autom u Damask – postaje *temeljnim znakom nove epohe*. Bog kao Svjetlost koju je prvi vidio konstantinopoljski monah Sveti Simeon Novi Teolog pred jedno tisućljeće.

Na izlasku iz ove epopeje autor je poznavatelj zajedništva istočnih svetaca i filozofa/teologa koje je prevodio, dao prevesti i objavljivao: od Serafima Sarovskog, Ioanna Kronstadskog, Ksenije Petersburške, staraca iz Optinske pustinje, Nila Sorskog, Paisija Veličkovskog, kardinala Šeptickog, Vasilija Ostroškog – sve do **monaha Nikodema Hagiorite**, koji je s **monahom Makarijem** sastavljač *Filokalije* i koji bi predstavljao u srži po *sintezi monaškog i književnog rada*, ili književne objave – ono što je svojim opusom u suvremenosti želio Bogdan, koji će po povratku iz Bosea ljeti 2015. i prevesti *Novu Filokaliju Oliviera Clémentea*. Među njima je ruski svetitelj **Serafim iz Sarova**, čija je biografija od Irine Gorainov Bogdanu poklonjena za njegov rođendan '94. u Centru Aletti, - *prvi od Istočnjaka kojemu se autor-katolik počeo moliti*, kreirajući tako svoju *nutarnju Europu dva plućna krila* (Vjačeslav Ivanov).

Poslije smrti oca Duška (lipnja 2008.) Bogdan će primiti priznanje Miroslav Krleža od pravoslavnih književnika *Sveslavenskog književnog društva* u Beogradu, koji su zapazili u prvom redu roman *Dva Svjedoka* i *Zlatno pero* – pa će predsjednik žirija pjesnik **Zoran Marčeta** napisati da se “problem Balkana može riješiti samo tako i nikako drugačije: Orlom koji leti s dva svoja krila (Katolicizam i Pravoslavlje)”.

Poslije 2008. Bogdan se posvećuje svojoj obitelji: Majci i Ocu radi likovne monografije, malu i veliku, ocu piscu i likovnom umjetniku pokreće *Biblioteku jednog slikara* s njegovim djelima, organizira im retrospektivne izložbe, kao i izložbe (Tanjinih akvarela Vrbnika) u Buchsu (Švicarska) ili izložbu Majke Maje s obitelji na Papinskom salezijanskom sveučilištu u Rimu.

Sredivši likovna djela Majke, Oca i Sestre, kao i grafičku zbirku značajnih Hrvatskih umjetnika – koji se nalaze u atelieru na Šalati – Bogdan kreira *Spomen galeriju Umjetničke obitelji*, nudeći donaciju od oko tisuću i petsto djela. To će se realizirati u Franjevačkom samostanu Cernika, pod gvardijanom **fra Vjenceslavom Janjićem**, kao *Zaklada obitelji Malešević – Devet korova anđela (ZOM-DAK)*, koju su 15. prosinca 2018. otvorili osim Fra Janjića, isusovac **pater Dragan Majić** (vatrenim govorom o umjetničkoj obitelji: „*Ovo je veliki dan!*...“) i na likovnom planu prof. **Stanko Špoljarić** koji je zaključio da „takve obitelji u Hrvatskoj zapravo i nema“. Od tada ZOM-DAK funkcionira kao stalni postav djela Duška, Maje i Tanje na katu zapadnog hodnika samostana. To je okrunjeno izdanjem monografije *Zaklada obitelji Malešević-Devet korova anđela u Franjevačkom samostanu Cernika Stanka Špoljarića i B. Maleševića*, 30. svibnja 2019.

Majčina mala monografija prevedena je na šest jezika, o svemu svjedoči knjiga od tisuću stranica *Umjetnička obitelj*. Autorova djela se prevode na strane jezike, *Rimski dnevnik* na talijanski, *Dva svjedoka* i *Nadbiskup vrhbosanski* na njemački, *Mala Terezija* na francuski i engleski, *Posljednji sud...* na poljski, uz još četiri jezika itd, - sve do *Tanjinog života* (na španjolski).

Projekt Sabranih djela (SD) počinje 2012. tiskom autobiografske *Povijesti duše...* na čijem klapnima je popis 34 knjiga SD-a. Ovome se pridružuju četrnaest knjiga prijevoda sa stranih jezika (Malešević kao prevoditelj s talijanskog, francuskog). Izašle su kod drugih izdavača tri knjige prijevoda: **Aleksandar Men: Čitajući apokalipsu**, **Eugenio Zolli: Prije zore, Iz dubine svojega siromašnog srca Sv. Leopolda Bogdana Mandića** - plus *Pisma II* oca Pija u biblioteci Dvaju Srdaca i *Nova Filokalija Oliviera Clémentea*. Od istog autora Malešević je preveo *Dijaloge s Atenagorom*, knjige o Bartolomeju I., *Ne zaboravite me Pavela Florenskog* i biografiju blaženog bračnog para Quattrocchi...itd.

S Bogdanovim prijevodom s francuskog *Satenske cipelice Paula Claudela*, 2019. – finalizira se četrdesetgodišnja sinteza duhovne i književne paralele **Paul Claudel-Bogdan Malešević**, koja je izranjala od čitanja *Naveštenja Marijina* 1980., preko diplomske radnje o tom Claudelovom misteriju (1984.), niza doticanja Claudela u Bogdanovim djelima, do posjeta izložbi **Camille Claudel** u Hamburgu 2006., **paralele Camille-Tanja** - do esaja u *Vjeri i umjetnosti* te do *Molitve nad grobnicom Claudelovom u Branguesu*. Tu će Bogdan

ostaviti fotografiju svoje majke Maje i sestre Tanje – prije nego kupi grobnicu Umjetničke obitelji na Mirogoju s reljefom *Majke svih naroda*. Ovo će se desiti tijekom putovanja od Zagreba preko Torina do Lyona, Pariza i Lisieuxa – te natrag – svibnja 2015.

Paralela Camille Claudel-Tanja Malešević (u smislu šest umjetničkih faza Camille i Tanje koje su skicirali Paul i Bogdan) u jasnoći je izražena u poglavljima knjige razgovora i eseja o likovnim umjetnicima *Veronikin rubac*, gdje je autor ispoljio i zvanje povjesničara umjetnosti te sina, brata slikarâ.

2016., koja je od crkve proglašena *godinom Božjeg milosrđa* - Maleševiću je oteta knjiga Faustina *Dnevnika*, a štovatelji Božjeg milosrđa se sastaju u Hrvatskoj bez njega, zaboravivši šta je on utemeljio 2000. u Sarajevu. Pojavljuje se drugi dnevnik Faustinin i to je *drugi pritisak* na pisca poslije 2003. **Svećenik Marin Knežević je** pozvao Bogdana 2004. u župnu crkvu Bizovca (gdje je postavljena prva slika Milosrdnog Isusa) da pred punom crkvom govori o Božjem milosrđu. Nekoliko godina poslije taj će svećenik reći: „*Bogdane, ti moraš biti prvo potpuno polomljen – i tek tada...dolazi Vječnost.*“ Sam vlč. Marin će teško stradati...S njime i **pater Ivan Miškić**, koji je također običajio zvati Bogdana na svoj vjeronauk u crkvi Sv. Antuna na Svetom Duhu, gdje je održana '98. prva prezentacija *Dnevnika* Faustine Kowalske s prisustvovanjem **fra Stanka Pavlovića**. Ovaj niz svećenika i laika (prije toga i mučenici poput **don Josipa Šverera** iz slavonskog Otoka o kojem je Bogdan napisao malu knjižicu...) nisu ništa drugo nego *zajednica jaganjacâ*, kako ih zove autor.

Najupečatljivija osoba koja je u to vrijeme pisala o Bogdanovom djelu bijaše **dr. Zdravko Tomac**, koji ga spominje u svojim knjigama i koji je 2006. *Dva Svjedoka* nazvao „romanom stoljeća“ a 2014. u sarajevskom *Katoličkom tjedniku* objavio na temelju Bogdanovog djela esej *Ovisi li sudbina svijeta o ekumenizmu?* (koji će potom biti tiskan u knjizi *Crveni predsjednik*). Konačnu sliku Bogdana i njegovog djela („*vrhunska književna djela koja autora svrstavaju u sam vrh Hrvatske književnosti, koja, kada budu prevedena, siguran sam, učiniti će ga jednim od najvećih svjetskih pisaca...*“) daje tekstom pročitanim na prezentaciji u knjižnici Bogdan Ogrizović svibnja 2014.

Brinući se za *oboljelu sestru sestru Tanju*, konačnog janjeta na kraju niza ubijeljenih u krvi i patnji - 2016. objavljuje *Vjeru i umjetnost* (sa studijama o Bernanosu i Claudelu i esejom o modernom romanu), *Korespondenciju s nadbiskupom Franićem, hrvatskim nadbiskupima i biskupima* i *Čekajući Vassulu* (ekumensku knjigu o ruskoj pravoslavnoj duhovnosti i kulturi).

Sestra Tanja umire 11. kolovoza 2017. na svoj rodendan, o čemu Bogdan piše obilato u *Veronikinom rupcu*, knjizi intervjua s likovnim umjetnicima i predgovora izložbama. Tanjina velika retrospektiva je u *galeriji Vladimir Filakovac (Svebor Vidmar)* siječnja 2019. Tada Bogdan započinje s postavljacem stalnog postava u Cerniku Stankom Špoljarićem pripremati i monografije ZOM-a, te novu veću monografiju o Tanjinom djelu nazvanu *Tanja...* koja će biti prezentirana početkom 2020. u zagrebačkoj knjižnici Bogdan Ogrizović, uz prisustvo fra Stanka Pavlovića (*Poziv na Gozbu Janjeta – Hommage à Tanja*)...

Novi dah budućnosti donio je Bogdanov tekst *Šalata* objavljen u ZP-u srpnja 2020. – budući je otkrio ovaj kvart središnjeg Zagreba sa svim toposima umjetničke obitelji Malešević (ateljei kipara i slikara oko njihove kuće-galerije s bibliotekom i arhivom, nakdašnja Galerija Voćarska koju je utemeljio Duško, Sjemenišna crkva na Šalati s Majinim Križnim putem u emajlu i oltarnim slikama Ljube Babića u gornjoj crkvi Srca Isusova, šalatsko klizalište s fotografijama malog i mladog Bogdana,..., konačno sama grobnica umjetničke obitelji s reljefom *Majke svih naroda* – odakle bi po zanimljivoj prvotnoj ideji kombi počeo prevoziti grupe do cerničkog Franjevačkog samostana s ciljem posjete ZOM-u, a potom su ideje išle i u drugim internacionalnim smjerovima koji polazeći od navedenih ideja dotiču likovnu umjetnost, kazalište, književnost...Iz teksta *Šalata* se tako rađa Bogdanova knjiga *Kršćanska Europe počev od Šalate*, pri čemu je jedna od bitnih transverzala Šalata-Brangues Paula Claudela u Francuskoj.

Od 2010. do 2020. razvijena je bogata *mail* korespondencija s različitim osobama na nekoliko projekata, koju se planira objaviti kao knjigu. Ona se naslanja na *Korespondenciju iz osamdesetih i devedesetih* (s Agatom Švarc, Draškom Redepom, s. Marijom od Presvetog Srca (Ankom Petričević),... itd.)...Dvije knjige korespondencije poslije Bijeke ruže.

SABRANA DJELA:

1. Poetika adolescencije
2. Tajni plamen svijeća
3. Crkva posinjenja
4. Posljednji sud Marije iz Montpellierea
5. Sabrane drame
6. Odjel za rak – rijeka bez ušća (dramatizacija Solženjicinovog romana)
7. Teatarske kritike i eseji
8. Vjera i umjetnost
9. Veliko obećanje (I)
10. Veliko obećanje (II)
11. Veliko obećanje (III)
12. Članci i feljtoni
13. Čekajući Vassulu
14. Ljubav i bol
15. Međugorje: iz tame u Svjetlo
16. Otkrivenje Otkrivenja
17. Rimski dnevnik
18. Za sjedinjenu kršćansku Europu
19. Međugorje: Trijumf Dvaju Srdacâ
20. Dnevnic mladića (1979.-1990.)
21. Apostolat
22. Branislav Bošnjak-Ekumenski susreti
23. Naše desetljeće
24. Svi predgovori i svi uvodnici
25. Teodrama croatica
26. Dva Svjedoka (roman)
27. Cvijet bola (roman)
28. Vrhovi cedrova libanonskih (roman)
29. Ana Marija Marović (monografija: s drom Vlatkom Perčinom)
30. Umjetnička obitelj
31. Veronikin rubac
32. Povijest duše jednog književnika-apostola
33. Korespondencija s nadbiskupom Franićem, hrvatskim nadbiskupima i biskupima
34. Bijela ruža

SABRANA DJELA – prijevodi

1. Aleksandr Men: *Čitajući Apokalipsu (Tumačenje Ivanova Otkrivenja)* (s talijanskog)
2. Eugenio Zolli: *Prije zore* (autobiografija Zollija, glavnog rabina u Rimu, koji se dao krstiti i postao članom Katoličke crkve) (s talijanskog)
3. Otac Pio iz Pietrelcine: *Pisma II* (s talijanskog)
4. *Iz dubine svoga siromašnog srca* – pisma i drugi spisi svetog Leopolda Bogdana Mandića (priredili: Remigidio Battel i Giovanni Lazzara (s talijanskog)
5. Olivier Clément: *Nova Filokalija* (s talijanskog)
6. Paul Claudel: *Satenska cipelica* (s francuskog)
7. P. Teilhard de Chardin: *Znanost i Krist* (s francuskog)
8. Bartolomej I.: *Slava Bogu u svemu* (s talijanskog)
9. Olivier Clément: *Dijalozi s Atenagorom* (s talijanskog)
10. Pavel Florenski: *Sol zemlje* (s talijanskog)
11. Pavel Florenski: *Ne zaboravite me* (s talijanskog)
12. Adolfo Asnaghi: *Ljubavnik Sofije* (život i djelo Vl. Solovljeva) (s talijanskog)
13. Giorgio Papàsogli: *Ovi građani...Blaženi Alojzije i Marija Beltrame Quattrocchi* (s talijanskog)
14. Luisa Piccarreta: *Dnevnik* (s talijanskog)

PRIZNANJA

2008. Priznanje Miroslav Krleža za životno djelo od Sveslavenskog književnog društva (predsjednik **Zoran Marčeta**) u Beogradu.

WEB STRANICA

Bogata web stranica Bogdana Maleševića koju uređuje **Igor Bilandžić**, s Izlogom knjiga, Novostima, izložbama Umjetničke obitelji, Opusom Umjetničke obitelji, Zlatnim perom, ZOM-DAK-om itd. – nalazi se na adresi: **Zlatnopero.com**

Neki eseji, članci, pjesme, spominjanja B. Maleševića i dijalози s njime u knjigama i časopisima, dnevnim novinama:

- **Svevlad Slamnig:** *Svetost svijeće* (Republika, siječanj-veljača 1993.)
- **Zlatko Tomičić:** Tajni plamen svijeća B. Maleševića (izlaganje na književnoj večeri, 1991.)
- **Dr. Tonko Maroević:** *Poetika adolescencije* (recenzija, 1989.)
- **Draško Ređep** (u *Korespondenciji osamdesetih i devedesetih godina*)
- **Dubravko Horvatić:** *Poetika adolescencije* (recenzija, 1989.)
- **Strahimir Primorac:** Proslav *Posljednjem sudu Marije iz Montpelliere* (1996.)
- **S. Marija od Presvetog Srca (Anka Petričević):** u *Korespondenciji osamdesetih i devedesetih godina*
- **Baldo Dobrašin:** *Mističko otkrivenje Hrvatske* (osvrst na *Malu Tereziju*, kulturni dodatak Vjesnika)
- **Baldo Dobrašin:** *Oko ekumenskog stola* (osvrst na *Rimski dnevnik*, kulturni prilog Vjesnika)
- Interview **Balde Dobrašina** s B. Maleševićem lipnja 2002. u *Hrvatskom slovu*.
- Interview **Marijana Križića** s B. Maleševićem u *Hrvatskom slovu* 2004.
- **Darko Gašparović:** *Bogdan Malešević – glas Teodrame croatice* (Hrvatsko slovo)
- *Živimo vrijeme Apokalipse* (razgovor **don Andelka Kačunka** s Bogdanom Maleševićem u *Mi-u* 2000.)
- **Darko Gašparović:** *Radosna Apokalipsa Bogdana Maleševića (Pojam nade u četiri suvremena romana na riječkom Teološkom simpoziju) – Die freutvolle Apokalypse des Bogdan Malešević*
- **Darko Gašparović:** *Bogdan Malešević – Il volto d'un intellettuale cattolico d'oggi*
- **Darko Gašparović:** *Dubinski rez*, Zagreb 2012. (*Teodramatsko u Bogdana Maleševića*)
- *Slavensko slovo*, časopis za mlade, br. 3, 2006., Beograd (urednik Zoran Ilić)
- **Vidan Bogdanović:** *Peta godišnjica smrti dra Stojana Adaševića i deseta godišnjica priznanja u Beogradu* (Zlatno pero br. 81/82, srpanj 2018.)
- **Davor Dijanović:** *Hrvatska u žrvnju jugosfere*
- **Dr. Branimir Lukšić:** *Zvijezde spasa* (u knjizi eseja *Nedovršena Hrvatska*, Mostar.)
- **Nadbiskup dr. Frane Franić** (pisma u *Korespondenciji s B. Maleševićem...*)
- **Dr. Zdravko Tomac:** Crveni predsjednik (*Ekumenizam – put u spas čovječanstva*)
- **Dr. Zdravko Tomac:** *Bogdan Malešević* (Hrvatski Fokus 2014.)
- **Mirko Vidović** u *Mail korespondenciji s B. Maleševićem*
- **Emanuel Miličević:** *Zla kob Cviete Horvat – Libar horvatzki* (B. Malešević – *Cvijet bola – deset godina kasnije*), Mostar, 2019.
- **Terezija Davidović:** *Pjesma putniku* (Beograd, 14. ožujka 2007., pjesma B. Maleševiću)
- **Branka Grubač:** *Svjedok* (pjesma B. Maleševiću, veljača 2007.)
- *Bogdan Malešević* (biblioteka Dva Srca, brošura, pregled djela B. Maleševića, *Što su rekli...*)
- *Internacionalni prilog* (brošura prijevoda fragmenata djela B. Maleševića na osam stranih jezika od 2010. do 2020. u Zlatnom peru)
- *Bio-bibliografija (od 1959. do 2020.)* – na web stranici

Dodatci Sabranim djelima iz arhiva (ili iz najnovijeg vremena):

1. *Korespondencija iz osamdesetih i devedesetih* (s Agatom Švarc, Draškom Ređepom, s. Marijom od Presvetog Srca (Ankom Petričević),...itd.)
2. *Desetljeće korespondencije preko mailova, 2010. do 2020.* (S Vidanom Bogdanovićem, Mirkom Vidovićem, Sveborom Vidmarom, gvardijanom Vjenceslavom Janjićem (stvaranje ZOM-a u Cerniku),...itd.)
3. *Djetinjstvo (Nebo) i fragmenti adolescencije*
4. *Poezija Tina Ujevića (s fotografijama Hrvoja Čermaka Tinove statue od kipara Mire Vuće)*
4. Mladenačka duologija (*Rimske veze-Roman o Jagodi*)
6. *Poezija*
7. *Svećenik i statua* – dramska igra za izvedbu na mjestu najveće Statue Dvaju Srdacâ na svijetu u Miribelu
8. *Otac Josip Šverer, otočki župnik* – biografija
9. Kratke proze (*Portret hrvatskog umjetnika, Dijete srpanjske noći* i druge...)
10. *Šalata i kršćanska Europa*
11. *M. D. Maja: Pedeset portreta*
12. *Život Tanje*

13. *ZOM u Franjevačkom samostanu Cernika*

Svibanj 2020.